

ДОН Д'АМАССА ЦЕЛИТЕЛ

Превод от испански: Христо Пощаков, —

chitanka.info

Мароко не подхождаше на мястото, където можеш да потърсиш чудесно изцеление и през първата нощ Мастерсон гадаеше дали не изразходва напразно броеното време, което му оставаше.

След пристигането си в Рабат, той изпита леко разочарование, че столицата на Мароко почти с нищо не се отличава от градовете в южна Испания или Франция. Знамената бяха различни и зданията не толкова високи, но повечето от жителите носеха европейски дрехи, а жените с фереджета, които бе срещнал по улиците на Мадрид не бяха повече от тези, които срещна по пътя от летището.

Служащият в хотела говореше английски почти без акцент и го поздрави с пристигането му в Ал-Магриб.

Стаята му се оказа старомодно обзаведена, но чиста и комфортна, а в ресторанта на хотела му предложиха прекрасен рибен обед. По стените бяха накачени плакати, които рекламираха романтичната красота на Маракеш и Казабланка, където неотдавна бе открит тематичен парк на Хъмфри Богарт, ала Мастерсон не беше дошъл в Африка заради развлечения.

Смъртоносно мутиралите ракови клетки в неговия организъм се размножаваха бързо. Имплантите можеха да забавят процеса за няколко седмици, даже за месеци, но това беше само ариегардна битка с неумолимия враг.

На следващата сутрин се срещна с Хаким Рашид. На закуската, която се състоеше от риба с плънка и чай с подправки, той разгъна пред Мастерсон няколко карти, билети и други документи, способни да го приближат към целта на пътешествието му. И двамата говореха на арабски, но берберският акцент на Рашид понякога поставяше Мастерсон в задънена улица и му се налагаше да моли събеседника си да повтаря казаното. Когато разговорът им завърши, парите преминаха от джоба на единия, в този на другия, мъжете отправиха един към друг полупоклони и Рашид излезе на улицата. А Мастерсон взе единствения си куфар и напусна хотела.

По-нататъшното пътешествие в по-голямата си част бе шумно, мръсно и неизменно уморително. Той стигна до Азра чрез железопътната линия и при сравнително прилични условия, макар на два пъти да му се случиха сериозни задръжки, поради боклуци, които бяха затрупали релсите. В Азра се прекачи на друг влак и се оказа във вагон, в който се бяха набълъскали повече от допустимият брой хора, а

самият вагон беше притиснат между два товарни, пълни с желязна и манганова руда. В началото на годината бяха станали няколко земетресения, които бяха оказали тежко влияние върху търговския баланс на Мароко.

В Кенифра Мастерсон смени вида на транспорта. В автобуса му се удава да остане седнал до Бен Мела, но после отстъпи мястото си на бременна жена и трябва да остане прав през останалата част от пътя до Азила. Там разчиташе да наеме автомобил, но в офиса на даване коли под наем беше тъмно, а вратата му се оказа заключена. Пътешественикът направи справки при някакъв търговец на кожи и един грънчар, но или не говореше добре арабски, или търговците се правеха, че не разбират нетърпеливия чужденец. Много му се искаше да си пийне нещо, но алкохолът се продаваше само в туристическите центрове, а това място решително не се отнасяше към тях, така че трябва да се задоволи с прохладна, но не и студена лимонада. Продаваше я млада жена, чиято глава бе изкривена от огромна подутина на шията ѝ.

Спокойен и невъзмутим, агентът се появи след два часа. Мастерсон не показва раздразнението си дори когато наемът се оказа с двайсет процента над обещания. Парите го вълнуваха на последно място. За негово удивление, колата се оказа произведена преди три години. Беше массивен европейски джип „Ленд Ровър“, който съдейки по вида му беше добре поддържан. Той се върна в офиса, за да поиска пълен резервоар. И не толкова, защото бе заплатил за него, а понеже не желаеше да остане без бензин, някъде между Азила и Кварзаза. Агентът обвини за пропуска своя ненадежден, може би несъществуващ помощник и след няколко минути махна с ръка след изчезващият в облаци прах клиент.

Пътят представляващ по-скоро пътека. Понякога вятърът налиташе с такава сила, че Мастерсон се боеше да не бъде издухан от коловозите и да се изгуби някъде в пустинята. По пътя на два пъти премина край танкове, които напомняха за войната в Западна Сахара през 2009 година. Единият от тях бе марокански, другият — алжирски. Мироопазващите сили на ООН все още стояха на спорните територии, но вълненията поради сушата през 2010 година, довели до съмкването от власт на крал Мохамед VII, бяха отвлекли вниманието на

мароканците. Алжирците в това време бяха заети със собствената си гражданска война и бяха забравили за външния неприятел.

В Кварзазат съществуваше нещо, което напомняше за хотел, но когато Мастерсон надникна в него отвън, не пожела да влезе във вътрешността му. На задната седалка на Ленд Ровъра лежаха сгъната палатка, различни снаряжения и запас от храна и вода за две седмици. Преди да излезе от града, той реши да зареди колата и през всичкото време на този процес, двама босоноги малчугана на около десет години, с немислимо големи очи, се бяха вторачили в него, а стоящата под наклонения навес старица мърмореше злобно под носа си и с подозрение го наблюдаваше.

След излизането му от Азила, той смяташе, че по-лоши пътища просто не биха могли да съществуват, но следващият етап на пътешествието му го застави да се усъмни в това. Ленд Ровъра подскачаше и се тресеше, окачването му стържеше гръмко и жално, и ако не включваше чистачките, стъклото се покриваше с тънък слой червеникова прах. След като се появи, стържещият звук се превърна в постоянно акомпанимент. Когато слънцето се съмкна към хоризонта, той неохотно паркира джипа между два хълма, за да прекара нощта. Явно имплантите вършеха своята работа, защото след като излезе от колата, Мастерсон почувства непривична слабост и в края на краищата заспа върху двете ѝ седалки, тъй като нямаше сили да разпъне палатката.

Рано на сутринта, той забеляза къщичките на градчето Тувареш, които се бяха настанили по склона на нисък хълм.

Когато лекарите му обявиха присъдата, Мастерсон отказа да се предаде. „Смирете се с неизбежното — настояваха специалистите един след друг. — Болестта ви е стигнала твърде далеко и почти няма надежда за излекуване“.

Той се бе хванал за думата „почти“ и беше поисквал разяснения. Оказа се, че само на шест пациента се бе удало да се справят с разпространилата се в тялото им болест на Гластонбери, открита в 2007 година. Двама от тях били деца, чиито имунни системи се оказали толкова силни, че успели да победят в сражението, макар че се наложило в продължение на много години да бъдат включени към животообеспечаващи системи. „Лечението, което се приложило в този

случай, не става за възрастен човек. Зрелият организъм е по-силен, но не толкова гъвкав — бе казал лекарят“.

От останалите четирима, двама починали по не свързани с болестта причини, а двама бяха останали живи, но нито един от тях не пожела да разговаря с Мастерсон. При това, след поставянето на диагнозата им, нямало никакви сведения, че са били лекувани в някое от известните медицински заведения, включително до деня на чудодейното им изцеление.

„Вероятно е самопроизволно оздравяване — беше предположил поредният лекар. — Признавам, че във вашия случай това е прекалено невероятно, но както става явно от подгответните от нас документи, всичките четирима са прекратили лечението си в известен срок преди своето оздравяване. Човешкото тяло все още тайне малко сюрпризи, господин Мастерсон, но от моя страна би било нечестно да кажа, че имате много шансове.“

Неудовлетворен от отговора и не желаейки да се примери с факта, че животът му се е оказал в ръцете на сляпата съдба, Мастерсон беше изразходил част от своето състояние за придобиване на информация, която както той считаше, би трябвало да му я предоставят грatis. В течение на няколко седмици, той бе успял да събере за четиридесета повече сведения, отколкото те самите знаеха за себе си. После детективи и компютърни гении бяха преглеждали данни, търсили повтарящи се модели, сходства и накрая откриха нещичко. Най-любопитен се бе окказал факта, че в течение на няколко месеца преди своето чудесно изцеление, всичките четирима бивши пациенти бяха посетили поне по един път Мароко. Пъrvите два случая не представляваха интерес от тази гледна точка: единият от хората се бе окказал мароканец, който работел в посолството във Вашингтон, другият испански военен офицер, разквартиран в един от прибрежните анклави, все още управлявани от Мадрид. Последният неотдавна загинал в самолетна катастрофа.

Мастерсон беше потърсил допълнителни пресечни точки и ги бе намерил. Испанецът на два пъти беше посетил малко село, което се намира на север от Неапол, където лежало, както се предполагало на смъртно легло, момичето Мария Томасси, а то било номер три от излекуваните. Колкото и да било странно, между тези две визити, семейството на обречената им девет годишна дъщеря я завело на

пътешествие в Мароко, след което тя оздравяла напълно. На Мастерсон му предстояло да намери пряка връзка с четвъртия излекуван пациент — жената на йордански преводач, който две години работил в ООН, но мароканският дипломат напълно би могъл да се срещне в обществото с тази двойка, ако това не е станало по служба. Жената отказала да разговаря с Мастерсон, а момичето Томасси и цялото ѝ семейство загинали, когато селото им в буквален смисъл потънало в земята по време на земетресение.

Да се проследи придвижването на излекуваните по територията на Мароко се окázalo много по-сложно, тъй като интервала между всеки две пътувания бил повече от година. Макар всички главни градове на Северна Африка в една или друга степен да били станали космополитични, погледнато по-задълбочено, не би трябвало да се говори за някакъв ред на техните посещения. Двама от четиримата посетили Маракеш, а всички прекарали по една нощ в Рабат. Системата за резервиране на места и плащания по кредитни карти съществувала в хотелите в електронен вид, следователно всички тези сведения можело да се получат по нелегален път и да се анализират. Във вътрешните части на страната всички записи обикновено се извършвали ръчно, ако изобщо се правели. Мастерсон продал още една част от своето състояние и агентите му се насочили към пустинята и тамошните села, в търсене на информация. Времето на сравнителното му благополучие явно свършвало. Той бил стигнал на границата на отчаянието и вече мислел за самоубийство, когато накрая получил съобщение, обещаващо надежда.

Всичките четирима посетили едно и също затънто село в южната част на страната.

Бавно придвижвайки се в гъбината на селището, Мастерсон срещаше различни минувачи. Повечето от тях му хвърляха безразлични погледи, а няколко яростно го заплашиха с юмруци зад облаците прах, вдигнати от джипа. Тувареш представляващо затънто селище, чиито обитатели едва свързваха двата края. Жителите му се прехранваха от оскъден урожай или продаваха изделия на груби занаяти. Агентите му бяха съобщили, че тук нямат собствена полиция. Ако все пак имаше нужда от нейни представители, те можеха да бъдат повикани по радиото, което изобщо не гарантираше, че ще пристигнат.

Градчето не притежаваше болница, в истинския смисъл на тази дума, а само лечебница с единствен лекар, също местен жител, който бе учил в Европа, но беше отказал предлаганото му място в Рабат и се бе завърнал в родното си място.

Мастерсон направи обиколка на селото и стигна до хълма. След като си състави обща представа за местността, той се върна обратно към малкото открито плато и оставил Ленд Ровъра на показ, над пазарния площад. Заключи вратите му, включи сигнализацията и електронните „пазачи“ и след като се убеди, че наблюдаващите го деца са видели действията му, пъхна пистолета в джоба на сетрето си.

Пазарът сам по себе си представляваше источник за изучаване на контрасти. Пъстрите му редове сякаш бяха слезли от екрана на стар филм: собствениците на търговските палатки хвалеха ярки материи, резбовани предмети, глинени гърнета и различни храни. Някои от търговците изглеждаха напълно традиционно, сякаш се бяха пренесли тук от далечните векове. Други притежаваха съвсем съвременен вид. Около някои бръмчаха или съскаха портативни електрогенератори, там покупателите можеха да избират електронни игри, западни пиратски видео-касети или музикални компакт-дискове. Дори можеше да се влезе в интернет, за да се видят порно-сайтове.

За да премине през пазара, му бяха необходими само няколко минути, но Мастерсон не забеляза нищо интересно. Той се опита да поговори на арабски с девойка, която или не го разбра, или беше твърде срамежлива, за да му отговори. След това купи плодове от един от търговците, които го зяпаха и криволичеха около него, без да скриват любопитството си.

— Няма ли да mi подскажете, къде мога да намеря доктор Масуд? — попита той бавно изговаряйки думите.

Слабият, но с напълно здрав вид търговец на средни години му кимна и поясни:

— През две улици, след авто-ремонтната работилница, господине — отвърна той на сносен френски, явно събъркал националността на Мастерсон. — Над вратата му има червен полумесец.

Чужденецът му благодари и се върна към Ленд Ровъра, който слава богу не бе пипнат от никого, макар че около него вече седяха и стояха половин дузина деца. Той изведнъж съобрази, че никой досега

не го бе молил за милостина, което беше крайно необичайно. Те го наблюдаваха как изключва полето за охрана и когато джипът си тръгна, не показаха нито удоволствие, нито разочарование.

Намери лекаря без никаква трудност. Лечебницата се намираше на края на селото и бе долепена до същия хълм, който по-рано му преграждаше пътя. Тя не изглеждаше в по-добро състояние от селските къщички, но това все още не говореше нищо. Покривът ѝ създаваше впечатлението на нов и здрав, съвременните рамки на прозорците се намираха в добро състояние, в металната барака мирно мъркаше генератор. Но измазаните с мазилка стени тук-таме бяха олющени, а занемарените им петна отдалеч наподобяваха буреносни облаци. Над вратата имаше електрическа крушка, а през тънките завеси проникваше ярката светлина на вътрешността.

Тъй като не намери звънец, Мастерсон почука, като преди това помисли няма ли да бъде по-добре просто да отвори вратата и да влезе.

Той вече мислеше да го направи, когато дочу звук отвътре. След секунда вратата се отвори и в рамката ѝ се появи неестествено висок човек с дълга бяла брада. Беше облечен с европейска трикотажна риза, която никак не се връзваше с торбообразните му копринени шалвари.

Човекът огледа Мастерсон с преценяващ поглед, след това се обърна към него по испански:

— Мога ли да ви помогна с нещо, сеньор?

— Търся доктор Масуд — отвърна госта му по арабски. — И не съм испанец. Казвам се Карл Мастерсон и съм американец.

По това време испанците не предизвикваха особена дружелюбност в Мароко. Най-вече заради своята несговорчивост по отношение на предаването на арабите на последните малки анклави на континента и шепа островчета в Средиземно море.

— Аз съм Масуд — остана напрегнато лицето на човека, макар и вече по-малко враждебно. — Нужна ли ви е медицинска помощ?

— Да. Може ли да вляза?

— В такъв случай, добре дошли — отстъпи Масуд и Мастерсон влезе в лечебницата.

Въпреки очакванията му, тя се оказа празна, ако не се считаše самият и притежател. Оказа се странно не толкова отсъствието на други сътрудници или пациенти, колкото усещането за необичайна запуснатост. Стаята не изглеждаше мръсна, но креватите бяха празни

— без чаршафи или покривки за тях. Не се виждаха медицински инструменти и всичко беше покрито с тънък слой прах. Беше възможно Мастерсон да е пристигнал по време, когато тежко болните са били изписани от клиниката, но размишлявайки на тази тема, той си спомни, че всички попаднали му обитатели на Тувареш създаваха впечатление за здрави хора, в отличие от жителите на други градове и села, през които пътешественикът беше минал. По улиците не бе забелязал просяци, нито грохнали старци, нито деца, неизменно осакатени от родителите си, за да предизвикват сълзи на умиление в богатите европейци. В Тувареш хората сигурно също затягаха поясите си, както из цяла Северна Африка, но ендемичните заболявания, поразили съседите им, ги бяха заобиколили. Стигайки до такъв извод, Мастерсон за първи път от както бе излязъл от самолета в Рабат, изпита прилив на оптимизъм.

Въведоха го в малък, слабо осветен и не много гостоприемен офис, но там поне се усещаше присъствие на човек. Масуд изчака, докато госта му се настани на разклатен дървен стол и попита:

— С какво мога да ви помогна?

— Заразен съм със стигналата до крайна фаза болест на Гластонбери. Това е нова форма на рак, при която...

Масуд нетърпеливо махна с ръка.

— Ние тук не сме толкова отрязани от света, за да не бъдем в курса на професионалните новости. Приемете дълбоките ми съболезнования, господин Мастерсон, но се надявам да разберете, че нищо не може да направя за вас. Може би трябва да отидете в Рабат? Там има добра болница, една от най-добрите на континента.

— Не ме интересуват традиционните ви болници, доктор Масуд. Те вече са се отказали от мен. Вас ви препоръча Сарина Фарук. Доколкото разбирам, вие сте я излекували от същата болест преди няколко месеца.

— Масуд премига, но лицето му остана неподвижно.

— Боя се, че грешите, господин Мастерсон. В Тувареш няма човек с такова име, а аз вече година не съм яздил по-далече от Тарудант, и то само за да навестя родственици.

— Зная, че Сарина не живее тук, но през миналия ноември, тя е минала през тази клиника. Дошла в безнадеждно състояние, но след завръщането си в Кайро, изглеждала напълно оздравяла.

— Без съмнение Аллах се е усмихнал на страдащата. Напълно е възможно тази жена да е била в Тувареш, както казвате, макар че едва ли някой ще надникне в нашия пущинак. Обаче ви уверявам, че не съм лекувал тази жена, доколкото разбирам, египтянка, от никаква болест, да не говорим за такъв сериозен недъг — очерта той стаята с красноречив жест. — Както виждате, ние живеем бедно, нямаме дори най-необходимото. Дори не мога да си представя, защо тази жени ви е отправила тук.

— Тя се изрази съвсем ясно — настоя гостът. За своето оздравяване, той бе готов да позлати цялата община. Смущаваше го само фактът, че нито един от четиримата оздравели не можеше да се назове състоятелен човек. Мастерсон чувстваше, че това е един от редките случаи в живота му, когато не може да получи желаното за пари. — Аз съм в пълно отчаяние — заяви той.

— Повтарям ви, много ви съчувствам, но не мога да ви помогна с нищо. Не е в моята власт — повдигна той длани с разперени пръсти, в потвърждение на думите си.

—莫 же би някой друг?

— Само не в Тувареш, господин Мастерсон. Да останете тук е безсмислено — стана лекарят, явно намеквайки, че госта трябва да си тръгва. — Ако искате, мога да ви дам обезболяващо лекарство, но аз не съм всесилен.

— Имплантирали са ми блокатори — нетърпеливо каза Мастерсон, докато ставаше. — Нужно ми е пълно излекуване, а не временно облекчение.

— Тук няма да го намерите.

— Може и да е така. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си, доктор Масуд.

Мастерсон разположи лагера си на същото място от предишния път. Ако се разместеше задна част на Ленд Ровър, се получаваше малко легло. Той не включи генератора, предназначен да задейства климатика, но за сметка на това сглоби химическата тоалетна, за да не използва обществената, която се намираше на ъгъла на пазарния площад. Няколко младежа му се пулеха, но скоро изгубиха интерес към него, особено след като бе изгубил надеждата за чудо.

През тази вечер той се разхождаше по малкото село и случайно заговаряше всеки, който бе готов да се примери с присъствието на чужденец. Мнозина се отдръпваха настрани, без да отговарят на поздравите му, други показваха любопитство и с удоволствие беседваха с него, след като им даде да разберат, че нито е французин, нито испанец. Мастерсон старателно избягваше разговори за своята болест или за причините, които го бяха довели в Тувареш. Не беше просто да се удържи от опити да придобие информация, но той бе създал своето състояние, защото беше търпелив и методичен, и даже пред заплахата от смъртта не се бе лишил от своето най-добро оръжие.

Към привечер на следващия ден, самообладанието започна да му изневерява: разговорите със занаятчиите или войниците му се удаваха все по трудно. Мастерсон започна да намеква на срещнатите за истинската причина за своето идване, като зорко наблюдаваше дали някой няма да кљвне. За негово удивление, всички реагираха. И децата, и възрастните ставаха хладни и затворени, а понякога само при споменаването, че е пристигнал в Тувареш, за да търси изцеление, забележимо започваха да нервничат. Отначало той си мислеше, че някой от местните скрива чудесна тайна, но никога не би предположил, че това ще се окаже цялата община.

Колкото повече въпросите на чужденеца ставаха настойчиви, толкова по-малко откликът им оставаше дружелюбен. Никой не го заплашваше, но на третия ден явно се превърна в нежелан гост. Търговците на пазара му даваха стоки, но не разпалено, а съвсем небрежно. А децата изобщо престанаха да се боят от него.

Мастерсон бе узнал името на народната лекителка още преди да се появи намерението да го поканят да си отиде. Беше му станало ясно, че тя е уважавана в не по-малка степен от доктор Масуд. През вечерта на третия ден, старицата се завърна в селото във впрегната волска кола, заедно с двете си внучета — момче и момиче, които бяха на възраст над десет години. Ралия продаваше амулети и билки, даваше съвети и беше почитана доста повече от така наречения управител на града, някой си Мохамед Бин Дауд.

Мастерсон изчака до късната вечер, едва тогава се отправи към лекителката и леко почука на вратата на малката къщичка. Вече протягаше ръка, за да почука още веднъж, когато тя се отвори.

— Влизайте, господин Мастерсон. Очаквах ви.

Преди да влезе, той изтръска пяська от дрехата си и потропа с крака. Вътрешността на помещението бе сравнително тъмна, в нея горяха само две маслени лампи, но всичко изглеждаше удивително чисто и спретнато. Тук-таме в стаята бяха разхвърляни планини от възглавници, столовете липсваха, а вратата към другото помещение бе прикрита със завеса от мъниста.

Гостът приветства домакинята по арабски, обаче през цялото време на срещата, жената продължаваше да говори на испански, може би като знак на недоверие. Мастерсон започна по същество. Разказа същото, което бе изложил и пред Масуд, но Ралия бързо го прекъсна.

— Не зная защо сте тук и какво търсите. Напразно си губите времето, изобщо не трябва да идвате. Тук няма нищо за вас и ние не можем да ви помогнем. Най-добре е да се върнете вкъщи. Останете с тези, които обичате за времето, което ви е отредено.

— Не мога да го направя — отвърна ѝ той след кратко мълчание, разбирайки, че невярно е оценил ситуацията. — Готов съм на всичко, само за да намеря средството за лечение. Аз съм състоятелен човек и съм способен да помогна на вас и на вашия народ.

Жената поклати глава.

— Ние се задоволяваме с малко. Аллах се грижи за нас. Не е в нашата власт да ви даваме това, което търсите, даже ако желаехме да получим богатството ви. Връщайте се вкъщи, сеньор Мастерсон. В Тувареш няма да намерите помощ.

— Ралия, аз умирам. Ще направя всичко, за да спася живота си.

Нито изражението на лицето ѝ, нито гласът ѝ се измениха.

— Твърде съм стара, за да се боя от смъртта. Правете, каквото искате, но си отивайте. Имах уморително пътешествие и желая да си почина.

Ръката му, която стискаше пистолета, се сви и се отпусна. Оръжието се плъзна обратно в джоба му и Мастерсон си отиде, без да пророни повече дума.

Той прекара следващия ден както преди, разхождайки се по улиците. Възрастните и повечето от децата го отбягваха, но този път той беше взел със себе си подаръци — цяла чанта със сюрпризи, включително и електронни игри, които бе купил за луди пари на пазара. Освен това носеше и шоколади, които бе взел от хладилника на

Ленд Ровъра и още няколко предмета от своя багаж. По-големите момчета и момичета се отнасяха с опасение към него, но по-малките деца не устояха на съблазните и даже започнаха да беседват с непознатия. Мастерсон внимателно следеше за казаните си думи, за да не ги изплаши с нещо.

Той се върна в лагера си и потъна в дълъг, освежителен сън. Нощта обещаваше да бъде бурна.

Този път Ралия дълго не се отздаваше на почукването, но след като отвори вратата му се стори удивена. Тя не покани госта да влезе, докато той не настоя за това. Стаята изглеждаше съвсем същата, както предишната вечер.

— Не послушахте съвета ми — отбеляза тя. Вече говореше на арабски, а не на испански.

— Казах ви. Отчаян съм. Няма къде повече да отида.

— А аз ви казах, че не мога да ви помогна.

— Не можете или не искате?

— Каква е разликата?

Изражението на лицето на старицата го озадачи. Дали беше израз на презрение, злост, страх или състрадание? Явно и едното и другото и третото, но това нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен отчаяният опит да се измъкне от капана на болестта, загнездена в тялото му.

— Искам да ви покажа нещо. Мисля, че то може да ви убеди — плъзна се ръката му в джоба на сетрето.

Очите на стопанката му малко се разшириха и той разбра: тя беше помислила за пистолета. Но пръстите му подминаха хладния метал и стиснаха нещо друго. Той го подаде.

Ралия прие неохотно снимката и примижа, за да я разгледа на лошата светлина.

— Алина — прошепна тя.

— Да — проговори тихо той. — Това е вашата внучка. Не се беспокойте, сега ѝ е малко неудобно и е много наплашена, но не я грози непосредствена опасност. Затворих я в джипа и включих защитното му поле. Всеки, който се опита да проникне във вътрешността му, ще получи болезнен токов удар, ако не притежава

ето това — извади той от другия си джоб малък пулт за дистанционно управление.

— Не трябваше да го правите — гласът на стопанката все още оставаше нисък, но в него вече се различаваше гняв и заплаха.

— Изобщо това устройство е много хитро — подхвърли Мастерсон пулта във въздуха и отново го хвана. — Малкият пакет на коленете на момичето е бомба.

Главата на старицата се дръпна, но той продължи припряно:

— Не се вълнувайте. Ако устройството не се докосва, то няма да заработи почти двайсет и четири часа. Предостатъчно време, за да се обезвреди — повдигна той пулта. — Трябва само да въведа съответния код и да натисна копчето за предаване на команда.

— Тя само на триайсет години, господин Мастерсон. На нея ѝ предстои един цял живот.

Собственият му глас прозвуча твърдо:

— Нищо нямаше да се случи, ако и на мен предстоеше същото. Не желая никому злото, но повярвайте ми, няма какво да губя. Ако в замяна на моя живот се наложи нечия смърт, аз съм готов на това. Ако се наложи, ще убия вашата внучка, вас, и въобще всички в Тувареш, докато някой не ми даде това, което ми е нужно. Живот роден от смъртта, намирам го за поетическо равновесие.

— Мухи, родени от труп — отвърна тя.

— Не забравяйте, че ще бъде трупът на вашата внучка. И докато не сте ми пробутили някоя хитрина, запомнете: защитното поле на колата също е свързано с бомбата. Само аз мога да спася момичето — наклони се той напред. — А по вярно ние двамата.

Старицата не започна да спори и Мастерсон си помисли колко е добре, че тя не работи за някой от конкурентите му. Ралия знаеше кога да се бори и кога да отстъпва. Тя облече палтото си и без да пророни дума, му посочи с поглед да отвори вратата. След секунди, те се намираха на улицата, осветена единствено от ярки звезди.

За негово удивление, жената го поведе право към лечебницата на доктор Масуд. Тя отвори вратата без да почука и изчезна във вътрешността, като преди това му хвърли небрежен поглед през рамо. Поставил ръката си в джоба, с пръст върху спусъка, Мастерсон внимателно я последва.

Не се виждаше почти нищо, само през процепите на съседна стая се лееше блещукаща, флуоресцентна светлина. Докато Ралия леко се придвижваше в тъмнината, Мастерсон удари бедрото си в някаква количка и тихо изруга. Гласът на жената прозвуча неестествено гръмко, когато тя извика:

— Ебиран, имаме гости.

Отговор не последва и тя премина през следващата стая, после свърна наляво в тесен коридор. Нервите на Мастерсон бяха напрегнати, но той си заповяда да не върши глупости. Нали беше главният, притежаваше оръжие и дете за заложник.

В края на коридора имаше три врати. Ралия спря и извади от гънка на дрехата си ключ. След това отвори средната и влезе вътре. Мастерсон се задържа на входа ѝ и премигна, за да могат очите му да привикнат към полумрака.

Той пристъпи в доста голяма стая, в която по невероятен начин се съчетаваха съвременност и старинност. Отдясно, всеки на своята масичка, се намираха два компютъра — не от последната дума на техниката, но явно в работно състояние. Отляво се проточваше ред от картотечни кутии, а в центъра на стаята имаше още една маса с четири стола. Дългата стена напълно се покриваше от три килима, отдясно висеше още един. Добре реставрирани, те създаваха впечатление за много старинни. На пода тук-таме бяха разхвърляни груби възглавници.

Мастерсон влезе и извади пистолета от джоба си.

— Добре, време е за даване на обяснения.

Ралия се усмихна неприятно и погледа ѝ се плъзна встрани. Той не успя да оцени това предупреждение. Просто чу зад гърба си лек шум, обърна глава и почувства, че нещо твърдо се е опряло в гърба му.

— Хвърлете оръжието, ако обичате, господин Мастерсон. Изобщо няма да ми е жал да ви убия, но ѝ няма да се колебая, ако не се подчините.

Беше Масуд, който говореше на почти безупречен английски.

Мастерсон постъпи както му заповядаха.

— Седнете, ако желаете. И моля, без никакви резки или неочеквани движения.

Гостът бавно отиде до близкия стол и обърна лице към доктора:

— Казах ви, че съм отчаян — рече той просто.

— А аз ви отвърнах, че не мога да ви помогна — въздъхна Масуд. — Сега ще ми се наложи да извикам жандармите по радиото.

— Това не е всичко — изрече Ралия на арабски. — Той държи Алина.

С няколко думи, тя бързо обясни ситуацията.

Изражението на лицето на Масуд стана мрачно.

— Вие сте нечестен човек, господин Мастерсон, но ще потъргувам с вас. Пуснете момичето и ще забравим всичко, което се случи тази вечер.

Мастерсон се усмихна и кръстоса крака.

— Вие знаете какво ми е нужно, докторе. Длъжни да ми го предложите. Излекувайте ме или момичето ще умре.

Масуд въздъхна.

— Можех да ви убия на място и да измъкна пулта от джоба ви.

— Не знаете кода и тя навярно ще загине. И без вашата тайна, при всички положения аз съм труп, така че е безполезно да ме заплашвате.

Масуд и Ралия размениха няколко бързи фрази, чийто смисъл не бе уловен от Мастерсон, тъй като явно бяха произнесени на някакъв берберски диалект. Не му хареса, че не разбира какво става, но не падна духом. Нали козовете както преди оставаха в него?

Масуд изглеждаше по-скоро тъжен, отколкото ядосан.

— Добре, господин Мастерсон. Можем да ви кажем това, което искате да знаете, в замяна на живота на момичето, но то няма да ви помогне. Не е в нашата власт.

Мастерсон се поколеба само за секунда.

— Ще рискувам. Нямам други варианти.

Масуд влезе в стаята, чиято врата бе покрита от по-малкия килим. След това повдигна втори, зад който се разкри много по-широк отвор, водещ стръмно надолу. Държейки в ръка газов фенер, Ралия започна да показва пътя, а Мастерсон я последва. Процесията завършваше с Масуд, който се бе прицелил в гърба на чужденеца.

Спускането се оказа не много дълго. Пръстеният под на тунела беше добре утъпкан, по него явно бяха ходили често. След около сто крачки той стана равен, докато не опря в плътна стена. Мастерсон я докосна и разбра, че е метална.

— Моля ви, бъдете предпазливи. Тук има остри краища — предупреди Масуд.

Скоро Мастерсон видя, какво бе имал предвид лекарят. На едно място стената беше разцепена и металът й бе разпокъсан в неравна линия. Ралия вече внимателно се промъкваше през цепнатината.

— Какво е това?

— Пратеник на Аллах, който донесе подарък на хората от Тувареш — отвърна жената.

Когато се промъкваше в тесния проход с нащърбени краища, Мастерсон забеляза слабо светене, което изглежда с всеки изминат миг ставаше по-силно. Отначало помисли, че очите му не привикват, но след това разбра: значителни участъци от стените около него започваха да светят, сякаш в отговор на слабото мъждукане на фенера. След минута цялото помещение бе залято от светлина и Ралия постави газовия фенер на пода.

Стените бяха метални, край тях бяха наредени множество прибори и екрани, но нито един от тях, доколкото Мастерсон можеше да отсъди, не работеше. На различни места се забелязваха причудливи знаци, но му се стори, че не са на арабски език.

— Какво е това? — не знаеше той кого от двамата пита, но му отговори Масуд:

— Пришълец от друг свят.

— Дяволска летяща чиния!

Масуд се начумери.

— Бих казал, че по-скоро е летящ кренвирш, макар да не можем да го твърдим с увереност. По-голямата част от предните отделения са пострадали при аварията и са отишли под земята. Само задните части на кораба са цели.

Мастерсон внезапно усети огромно удовлетворение.

— И вие сте открили тук нещо, което помага на хората ли?

— По-добре сам да огледате Изцелителя. Последвайте Ралия, моля.

Проходът към следващото отделение бе изкривен от удара, но останалата му част не беше пострадала. Те вървяха, докато попаднаха в ново помещение. Навсякога то някога беше имало врата или люк, но сега от тях не бе останала и следа. Те влязоха в някакво просторно,

почти кръгло помещение и Мастерсон видя, че в противоположния му край нещо мърда. Беше живо.

То приличаше на хибрид между паяк и октопод и достигаше огромни размери — тялото му заемаше една трета от вътрешната стена. Отгоре, близо до тавана се забелязваше, подобно на луковица формирование, покрито с тъмни петна, които може би бяха някакви осезаеми органи. Изпод мантията се простираха пищести израстъци, които закриваха значителна част от стената, а десетки тънки крачета или пипала се движеха бързо назад-напред по продължение на тялото, изпълнявайки загадъчни манипулации. Част от стената беше разрушена и се бе превърнала широка грозна усмивка; гривавите израстъци се извиваха, потъваха в това направление и подобно на корени изчезваха в трамбованата земя.

— Какво прави? — попита Мастерсон, който като хипнотизиран следеше за непрекъснатите му движения.

— Целителят лекува себе си — отдръпна се Масуд от него, но оръжието, което държеше, продължаваше да е насочено към чужденеца. — Пред вас е най-съкровената тайна на нашия народ.

— Не разбирам.

— Целителят единствен е оцелял, а може е бил и единствен пасажер. Даже не съм уверен дали притежава разум, в нашето, човешко разбиране за интелект. Възможно е той да е корабен лекар или просто организирана машина, създадена за избавление от недъзи — повдигна Масуд рамене. — Няма значение. Много поколения жители на Тувареш са държали присъствието му в тайна. От тялото му получаваме особена течност. Наричаме я „Сълзите на Целителя“ и я използваме за медицински цели. Тя помага при инфекциозни заболявания и травми.

Мастерсон кимна.

— Мога да ви заплатя повече от достатъчно. Толкова, че да стигне за цялото село.

Масуд разтърси глава и ръката му, която държеше пистолета също се разтресе.

— Ако жителите на Тувареш забогатеят внезапно, ще възникнат въпроси. Ще дойдат други хора и в края на краишата те ще разкрият тайната ни и ще отнесат Целителя. Ако властите в Рабат знаеха за това — посочи той пулсиращото тяло на извънземния, — как мислите, щяха

ли да ни позволяят да го задържим при себе си? Той е велик подарък от Аллах на жителите на Тувареш, а ние го пазим и почитаме.

— Тогава да се върнем към сделката: живот в замяна на живот. Моят срещу този на Алина.

Дишането на Ралия наподобяваше съскане, а гласът на Масуд прозвучава много тъжно:

— Вече казах, че не съм в състояние да помогна. Сълзите могат да продължат съществуването ви за известно време, но няма да излекуват рака. За това са нужни Обиятията.

Гласът на Масуд трепна и Мастерсон разбра, че той се разкайва за излишната си откровеност. Беше имал възможността да размени живота на момичето срещу „Сълзите на Целителя“.

— Доктор Масуд, зная че лекувате болестта на Гластонбери.

— Не можете ли да дойдете след шест месеца? — прозвучава уморено гласът на лекаря.

— До това време няма да ме има и вие го знаете.

— Да, безсилен съм да попреча на процеса.

Масуд се приближи до извънземния. Мастерсон го последва, потискайки вълната на отвращение, която го обзе след подробното разглеждане на това същество. Докторът посочи вдълбнатината, хълтнала в стената на кораба. Пулсиращата, капеща плът на извънземното се разрасна и след като покри една трета от нея, промени структурата си, която стана влакнеста, почти подобна на тъкан.

— Какво е това? — попита Мастерсон.

— Ние го наричаме „Обиятията“. Само най-безнадеждно болните получават този дар. Поставят ги в тях за една нощ, телата им се сливат с Целителя и на сутринта стават съвсем здрави.

— Следователно всичко, което ми е нужно е да полежа тук няколко часа и след това ракът ми ще изчезне?

— Навярно, но сега това е невъзможно. Както виждате, само една трета от пространството е обрасло. Целителят сам трябва да се възстанови напълно, за да сътвори чудо, а вие пристигнахте шест месеца по-рано от този срок. След всяко изцеление минава повече от година, едва тогава той става годен за следващия сеанс. Сега разбирате ли, господин Мастерсон? Дори да исках да ви помогна, не бях в състояние да го направя.

Надвисна дълго мълчание, накрая прекъснато от Ралия.

— Момичето, господин Мастерсон. Спасете момичето.

Той извади с разсеян жест пулта за управление от джоба си и го подхвърли на нея.

— Ето. Сега това няма значение. Не съм чудовище, както помислихте, няма бомба. Съвсем нямах намерение да взривявам средството си за придвижване.

Ралия погледна към чужденеца с чувство на смесица от жалост и презрение, после се отправи към изхода. Масуд погледна след нея и отпусна ръка. Мастерсон не се поколеба нито за секунда. Измъкна втория си скрит пистолет и стреля в гурдите на лекаря. Следващият изстрел порази Ралия в темето. Тя се съмкна на пода и повече не помръдна.

— Възможно е шансовете ми да не са много — промърмори той тихо, — но по-добре тези, отколкото никакви.

Мастерсон трябваше да се осведоми за повече подробности, но се боеше, че Ралия ще изпрати хората си и това го застави да действа по този начин. Перспективата дори частично да потъне в лепкавата мерзост на тялото на Целителя предизвикваше отвращение, но той бе готов да изтърпи всичко. След като свали дрехите си, той се вмъкна във вдълбнатината, легна внимателно и главата и раменете му потънаха в извънземната плът. Тя се оказа по-топла, отколкото очакваше. Отначало изпита малко гъдел, но след това по раменете му започна да се разлива блаженство. Той усети огромна умора, затвори очи и задряма.

Мастерсон се пробуди внезапно, без да изпитва дезориентация, но усещаше небивало изнемошяване. Той ясно си спомняше последните събития, по шията и раменете му все още се разливаше лека топлина. Пръстите на ръцете и краката му го сърбяха, но когато не успя да помръдне крайниците си, си помисли дали извънземното не ги е парализирало. За миг в устата му се появи кисел привкус на ужас, но вълната на блаженство го неутрализира и Мастерсон отново се отпусна.

„Просто трябва да изчакам края на процеса — помисли.“

Той подремна малко, като от време на време откриваше очи и обхождаше с поглед помещението. Времето течеше и скоро изгуби представа за него. Нищо не се изменяше, даже лентите от светлина и сянка. Дали на улицата е настъпил денят? Или все още е нощ?

След това отвори очи и видя друго лице.

Беше доктор Масуд, който изглеждаше бледен и напрегнат. Предната част на ризата му бе потъмняла от спечена кръв.

„Аз го застрелях — сети се Мастерсон.“

Тази нелепост го озадачи, но не остана обезкуражен. Той отново се опита да потъне в лоното на съня, ала непрекъснатото бръмчене му пречеше. Накрая този звук се превърна в глас. Гласът на Масуд.

— Чувате ли ме, господин Мастерсон?

Запитаният помисли, че може да говори. Отвори уста и се опита. Много ясно дочу „да“, но този глас се оказа чужд — треперещ, много слаб и висок.

Лицето на Масуд се измени — малко се отпусна.

— Много добре. Вие оживяхте, независимо от моите очаквания, господин Мастерсон. А аз несъмнено оживях, независимо от вашите — погледна той към гърдите си. — Лошо се прицелихте, иначе щях да бъда мъртъв. А сега просто изпитвам голяма болка. Сълзите на Целителя ще ускорят оздравяването ми, но ми предстоят няколко дни мъчения — втвърди се лицето на лекаря. — Ралия нямаше този късмет.

Мастерсон се опита да повдигне ръка, разбирайки, че се намира във властта на човек, който току-що е искал да убие, но не можа да събере сили. Той продължаваше да усеща беспокойство. Но щом започваше да изпада в паника, нещо внезапно го връщаше назад, към блажено спокойствие.

— За вас имам добри новини, господин Мастерсон. Целителят все пак избави тялото ви от рака — засмя се Масуд неприятно, после се приближи и се наклони над „пациента“ си — Трябва да ви призная, че съм извънредно удивен. Процесът се оказа даже по-сложен, отколкото предполагах. Тъй като ресурсите на Целителя не му стигаха, за да проведе лечението по обичайния начин, той импровизира. Предполагам, че ще ви бъде много интересно.

Лекарят изчезна за неизвестно време и Мастерсон за малко отново щеше да потъне в безпаметство, когато той се завърна.

— Мисля, че за по-нататък мога да ви предложа нещо по-добро, но за дадения момент не мога да измисля нищо друго. Това, което донесох, сигурно ще стане на работа.

Лекарят повдигна ръка и Мастерсон видя, че той държи в нея къс плосък метал, полиран до огледален блясък. Отражението му се

размазваше в гладката повърхност и той примижа, опитвайки се да фокусира погледа си.

— Предполагам, че когато Целителят е разbral, че не може да излекува цялото ваше тяло, той е определил и изолирал жизнено необходимите му участъци, като пожертал останалите.

Изображението се проясни и Мастерсон видя себе си. Тялото му беше останало незасегнато от гърдите нагоре. А надолу всичките му вътрешни органи бяха поместени в прозрачна обвивка, която се разширяваше и свиваше в такт с отсъстващите му бели дробове. Ръцете и краката му липсваха, както и скелетът на частта под сърцето.

Масуд отново приближи лице към Мастерсон.

Вашето тяло явно само поддържа живота си, но интересно дали може да съществува извън Обятията? — усмихна се лекарят приветливо. — Но нека да проверим, нали така?

И той протегна ръце към Мастерсон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.